

Maica Guglielmina Remotti

"Prima și solidă coloană a Operei Iubirii"

Cine era Guglielmina Remotti? - S-a născut la Sale (Al - Italia) pe 15.09.1881 din mama Maria Antonia Giacobone și tatăl Giacomo. A primit botezul pe 19 septembrie 1881, în biserica parohială S. Giovanni Battista. Despre sine nu a scris aproape nimic, dar o cunoaștem prin mărturiile parintelui A. Boccio, ale primelor Surori și din procesele verbale referitoare la primii pași ai Congregației. Guglielmina și-a pierdut mama tânără când avea doar trei ani și sora ei Giuseppina s-a născut cu o lună înainte ca ea să moară. Amândouă au fost încredințate rudelor. Această situație le-a împiedicat să urmeze cursuri de studii superioare, totuși - fiind inteligentă și cu o voință puternică - a reușit să își construiască personal o bună cultură generală.

După cinci ani, tatăl s-a căsătorit din nou, iar a doua mamă, Margherita Massardo, a fost cu adevărat mamă pentru cele două fetițe. Familia locuia într-o casuță construită chiar de tatăl Giacomo, un meșter experimentat, în alea de pe Via Giacomini din Sale. Și în acea casă el a murit în vara anului 1923. O femeie puternică și harnică, chiar și în fragilitatea ei aparentă, Guglielmina, sub îndrumarea Mamei Margherita, a început o adevărată mică întreprindere de acasă - angajând până la douăzeci de tinere - și acolo și-a exprimat bogatele sale capacități de creativitate și bun gust, încât lucrătoarele ei o numeau: „o artistă născută, sensibilă la toate expresiile frumuseții”.

Penița pe care o avea zilnic la dispoziție în laboratorul său era acul: cu acesta realiza adevărate capodopere de broderie și, în același timp, transmitea arta tinerelor ucenice care aveau să facă din aceasta un motiv de subzistență pentru întreaga viață. Cu simplitate, transmitea elevelor sale cunoștințele sale, iar ele ieșeau din acea casă cu adevărat formate ca femei creștine, cu o anumită deschidere mentală și ca brodecătore pricepute. Unele dintre ele au urmat-o mai târziu și în alegerea vieții religioase.

Încă din 1919, în timp ce **Părintele Amilcare Boccio** se afla încă pe front, Guglielmina organiza primele întâlniri ale tinerelor interesate de „**practica unirii**”, o rugăciune compusă și răspândită de același Pr. Amilcare Boccio care, cunoscând credința și angajamentul de viață creștină a Guglielminei, a văzut întotdeauna în ea o colaboratoare valoroasă pentru a da viață acelei noi Familii Religioase pe care Domnul i-a inspirat-o. După multe rugăciuni și reflecții, Guglielmina a spus de asemenea DA Domnului, acceptând

chemarea de a realiza primul grup dintre cele care aveau să dea naștere Congregației Micilor Fiice ale Inimii Sfinte. Ea însăși și-a pus la dispoziție casa, un „Mic Betlehem”, în care însă nu lipsea esențialul: dorința de a dăruia total viața pentru a cunoaște și a face cunoscut, a iubi și a face să fie iubită Inima lui Isus.

Maica Guglielmina, după 25 martie 1924, ziua în care a început Congregația, a preluat imediat funcția de Superioară și a menținut-o timp de peste treizeci de ani, călăuzind Surorile cu blândețe și tărie, un exemplu limpede de credință și caritate activă. Ea a format Surorile într-un climat laborios, da, dar și impregnat de tăcere, constructiv, format din gesturi normale trăite cu conștiință și delicatețe, bucurie și libertate de spirit, întotdeauna controlată în manifestările sale.

Cu alte cuvinte, dacă Isus era modelul, fiecare trebuia să se conformeze Lui în gânduri, cuvinte și fapte. De aceea, întreaga viață spirituală gravita în jurul Euharistiei, prezentă în Capela casei încă din 22 ianuarie 1925. Pe lângă slujba zilnică, o importanță deosebită era acordată Adorației Sf. Sacrament, expus pe parcursul întregii zile, inclusiv în scopuri de reparare, și stabilită în ture care trebuiau respectate cu strictețe. Cronicile subliniază în anumite ocazii expunerea prelungită chiar și în orele nocturne, cu angajamentul de a repeta, la fiecare oră, Litaniile Inimii Sfinte.

Când unele haruri erau cu adevărat 'urgente', rugăciunea devenea singura forță a intercesiunii. Maica adesea își întâlnea surorile prin întâlniri personale, conferințe și - mai târziu - prin scrisori circulare sau mesaje scurte pe care le trimitea la momentul potrivit celor interesate, intuind nevoile acestora. Învățătura ei era inspirată de credință, dar și bogată în indicații practice legate de lucruri mici ale cotidianului care trebuiau să devină nenumărate acte de iubire pentru a conduce sufletele pe calea încrederii care are ca țintă Inima lui Isus. Primul grup de Surori trăia zi de zi, având încredere în divina Providență care nu a întârziat să se facă simțită în o mie de ocazii. Astfel, la rugăciune și muncă, se adăugau momente de recreere care relaxau sufletele și transformau chiar și neplăcerile inevitabile ale unei astfel de conviețuiri în stimulante vorbe hazlii. Părintele Boccio venea la comunitate o dată pe săptămână - venind obosit din Stazzano pe bicicletă - și era informat regulat despre tot ce se întâmpla.

Maica Guglielmina, pe lângă formarea spirituală a Surorilor, pune mult accent pe comportament - pe „Etichetă”, care era foarte în vogă pe atunci - pentru a ști cum să se apropie cu gentilețe și bună educație de orice fel de persoane pe care le-ar fi întâlnit în misiunea lor.

O altă preocupare a fost găsirea resurselor pentru întreținerea unui grup de Surori care devenea tot mai numeros. S-a dat un impuls suplimentar atelierului și a început o mică afacere cu viermi de mătase - folosiți în localitate - dar nu s-a neglijat apostolatul

parohial, organizând mai bine cateheza și diferitele ramuri ale Acțiunii Catolice și au fost pregătite și Surori asistente pentru îngrijirea bolnavilor la domiciliu.

În Congregația sa, Maica Guglielmina a dat totul: spiritul, mintea, inteligența, inima, angajamentul, energiile, casa... pentru Domnul său nu a refuzat nimic, nici măcar când crucea a devenit mai grea: încercată prin foc, nu a lăsat niciodată să se vadă exterior suferința sa interioară, rămânând întotdeauna disponibilă să asculte, să consoleze, să încurajeze, să insuflă speranță. Credința ei a devenit rădăcina fidelității și a încrederii, abandon total, încredere totală, într-o viață complet fixată în Dumnezeu, realizând astfel pe deplin invitația Părintelui Boccio de a fi mai întâi suflete contemplative și apoi active. Rugăciunea trebuia să fie primul apostolat pe care să-l învețe Surorile, o rugăciune formată în tăcere și în reculegere pentru a trăi într-o profundă uniune cu Dumnezeu. Grijă maternă o făcea adesea pe Maica Guglielmina să ajungă la fiicele sale în mediul lor de muncă. Vizita ei la casele filiale era întotdeauna un moment de sărbătoare, o întâlnire așteptată și trăită într-o atmosferă de caritate frățească. Nicio situație trăită nu scăpa Maicii, care încuraja continuarea pe calea binelui, a se dăruia pentru oamenii încredințați îngrijirilor comunității, a colabora cu bucurie și disponibilitate cu preoții. Ea dorea ca fiecare Mică Fiică să devină sfântă trăind cu fidelitate propria vocație, încât fiecare să fie o lumină pentru sfânta Biserică.

A trăit astfel până în ultima zi a pelerinajului său pe pământ: cu acea dedicare totală care a caracterizat-o mereu, s-a îndreptat spre Mirele atât de așteptat și dorit pe parcursul întregii sale vieți, oferindu-se din nou pentru Biserică și pentru Congregație. Ultimul cântec care a însoțit-o a fost Magnificat: imnul de laudă și mulțumire contemplând minunile pe care Dumnezeu le face în cei care se încred în El fără rezerve, fără a retrace vreodată darul încredințat o dată pentru totdeauna în Inima Sa. Maica Guglielmina, în vârstă de optzeci și cinci de ani, se întorcea cu liniște la Casa Tatălui pe 8 martie 1966, după ce a conturat din nou, pe patul de moarte, profilul ideal al Fiicei Mici așa cum ea și Fondatorul nostru l-au avut întotdeauna în inimă.

„...Sunt cu totul a voastră! Mereu, mai ales în aceste ultime zile care mă fac să simt mai puternic afecțiunea! Totuși, nu vă las orfane. Faceți-vă sfinte, luminoase pentru sfânta Biserică, unite cu dragoste pentru Opera noastră! Fără complexe și austere, deschise și prudente, tăcute și harnice, generoase, mereu pregătite la orice nevoie pentru mântuirea sufletelor: așa, ca în primele timpuri! Pe toate vă binecuvântează...”.

Nu putea să facă un portret mai bun al ei părintele nostru când a definit-o: „Cea mai importantă și solidă coloană a Operei Iubirii!”.